

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.332/2012/14. szám

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. év március hó 5. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t

A pénzmosás büntette és más bűncselekmények miatt I. rendű vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2.B.282/2012/21. számú ítéletét I. rendű és II. rendű vádlottal szemben megváltoztatja.

A vádlottak orgazdaság büntetteként és bűnpártolás büntetteként értékelt cselekményeit egységesen 45 rb. csalás büntetteként minősíti - amelyből 2 rb. a Btk. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont és (6) bekezdés b) pont szerint; 43 rb. a Btk. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont és (5) bekezdés b) pont szerint minősül -, melyeket I. rendű vádlott felbujtóként követett el.

A I. rendű vádlott terhére megállapított, 3 rb. folytatólagosan, felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntetéből 2 rendbelit a Btk. 274. § (1) bekezdés b) pontja szerint minősít, míg a helyesen minősített Btk. 274. § (1) bekezdés a) pontja szerinti bűncselekménynél a folytatólagos elkövetésre utalást mellőzi.

A II. rendű vádlott terhére megállapított 1 rb., a Btk. 274. § (1) bekezdés a) pontja szerinti közokirat-hamisítás esetében a folytatólagos elkövetésre utalást mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. rendű és II. rendű vádlottakkal szemben helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 32.140,- (harminckétezer-száznegyven) forint bűnügyi költségből az I. rendű vádlott 16.900,- (tizenhatezer-kilencszáz) forintot, a II. rendű vádlott 15.240,- (tizenötezer-kettőszáznegyven) forintot köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék 2012. július 6. napján kihirdetett 2.B.282/2012/21. számú ítéletével I. r. vádlott bűnösségét 1 rb. folytatólagosan elkövetett gazdaság bűntettében, mint felbújtó [Btk. 326. § (1) (5) bekezdés b) pontja], 1 rb. bűnpártolás bűntettében, mint, felbújtó [Btk. 244. § (1) bekezdés c) pontja (2) bekezdés] 1 rb. csalás bűntettének kísérletében, mint felbújtó [Btk. 318. § (1) (2) bekezdés c) pontja (6) bekezdés b) pontja] 3 rb. folytatólagosan elkövetett közokirat-hamisítás bűntettében, mint felbújtó [Btk. 274. § (1) bekezdés a) pontja] és 1 rb. magánokirat-hamisítás vétségében, mint felbújtó (Btk. 276. §) állapította meg. Ezért I. r. vádlottat, mint többszörös visszaesőt - halmazati büntetésül - 6 évi fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra, valamint 150.000 forint vagyonekobzásra ítélte, azzal, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

A II. r. vádlott bűnösségét 1 rb. folytatólagosan elkövetett gazdaság bűntettében [Btk. 326. § (1) (5) bekezdés b) pontja], 1 rb. bűnpártolás bűntettében [Btk. 244. § (1) bekezdés c) pontja (2) bekezdés] 1 rb. csalás bűntettének kísérletében [Btk. 318. § (1) (2) bekezdés c) pontja (6) bekezdés b) pontja] 3 rb. folytatólagosan elkövetett közokirat-hamisítás bűntettében [1 rb. Btk. 274. § (1) bekezdés a) pontja, 2 rb. Btk. 274. § (1) bekezdés b) pontja] és 1 rb. magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276. §) állapította meg, ezért őt - halmazati büntetésül - 4 évi börtönbüntetésre és 4 évi közügyektől eltiltásra, valamint 150.000 forint vagyonekobzásra ítélte. Az elsőfokú bíróság rendelkezett II. r. vádlott tekintetében az előzetes fogva tartásban töltött idő beszámításáról.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett továbbá a lefoglalt iratok és adathordozók tekintetében, továbbá a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú ítéletet az ügyész tudomásul vette, míg I. r. vádlott és védője felmentés végett, II. r. vádlott és védője pedig a kiszabott büntetés enyhítése végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.958/2012/1-I. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt. Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság perrendszerű eljárásban ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve folytatta le a bizonyítási eljárást és állapította meg mérlegeléssel I. r. vádlott tagadásával szemben a tényállást. Az eljáró tanács indokolási kötelezettségének is eleget tett, a rögzített tényállás alapján okszerűen következtetett mindkét vádlott szándékára, bűnösségére, és törvényesen minősítette mind a vádlottak vagyon elleni, mind közbizalom és igazságszolgáltatás elleni bűncselekményeit. Az eljáró tanács helyesen rögzítette, hogy I. r. vádlott többszörös visszaeső. A tényállás megállapítása és a bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság joga és kötelezettsége, a bizonyítékok újraértékelése útján a tényállást és azon keresztül a jogi minősítést támadó, felmentést célzó I. r. vádlotti és védői fellebbezés a másodfokú eljárásban nem foghat helyt. Az elsőfokú bíróság helyesen vette számba és értékelte mindkét vádlott esetében a bűnösségi körülményeket, helyesen állapította meg a velük szemben alkalmazott joghátrányt és helyesen alkalmazta a büntetés kiszabása során az elkövetéskori szabályokat. A törvény kötelező rendelkezése folytán vagyonekobzást is alkalmazott, és kötelezte a

vádlottakat a bűnügyi költség viselésére. Mindezek alapján az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A II. r. vádlott írásbeli beadványában előadta, hogy az elsőfokú bíróság esetében megsértette a büntető eljárási szabályokat, illetőleg helytelenül alkalmazta a Btk. rendelkezéseit. A nyomozás során a nyomozóhatóság nem rendelte el egyetlenegy sértettel való szembesítését sem, és ezt a hiányosságot a bíróság sem pótolta, ezzel gátolva őt a védekezésében. A nyomozás során az iratismertetésről értesítést nem kapott, így akadályozták az ezen való részvételét. Nem volt emiatt tájékoztatva arról, hogy milyen tényállásra hivatkozva akarja az ügyészség elmarasztaltatni őt. Sérelmezte továbbá, hogy beismerő vallomását nem vette kellő súllyal figyelembe az elsőfokú bíróság, nem választotta szét az általa elkövetett bűncselekményt az I. r. vádlott által elkövetettől, a vele szemben kiszabott négy évi börtönbüntetést eltúlzottnak találta, csak rossz anyagi körülményei miatt követte el a bűncselekményt, amelyet a bank felhívását követően már nem kívánt folytatni. Az I. r. vádlott is szorult anyagi helyzetét használta fel, stróman volt az ügyben, mindent I. r. vádlott iránymutatása alapján végzett. Mindezek alapján a vele szemben kiszabott börtönbüntetés enyhítését kérte.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság maga is úgy foglalt állást, hogy a nyomozás hiányosságait nem sikerült kiküszöbölnie, ennek pedig egyenes következménye, hogy megalapozatlan tényállást állapított meg. Különösen aggályos, hogy I. r. vádlott bűnösségét kizárólag II. r. vádlott terhelő vallomására alapította, ezen túlmenően egyéb bizonyíték I. r. vádlott tekintetében nem volt megállapítható. Aggályosnak tartotta I. r. vádlott esetében az orgazdaság és a bűnpártolás esetében is a részesi cselekvőség megállapítását, annak hiányában, hogy e bűncselekmények alapcselekményeinek elkövetője (tettese) nincs felderítve. Mindezek alapján I. r. vádlott felmentését, másodlagosan a vele szemben kiszabott büntetés lényeges enyhítését kérte.

A II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen az I. tényállási ponttal kapcsolatban előadta, hogy ez okirati bizonyítékokon alapul, de egy kérdést felvet, II. r. vádlott tisztában volt-e azzal, hogy a pénz bűncselekményből, és melyikből származik. Ez nem szerepel az ítéletben, egyetlen helyen utal rá a 28. oldalon az elsőfokú bíróság, amely azonban nem terjed ki a teljes cselekményre, és nincsen benne meghatározva, hogy mik ezek a körülmények, miért utalnak ezek a körülmények arra, hogy tisztában volt a pénz eredetével. Ez egyszerűen elengedhetetlen ahhoz, hogy a szükséges tudattartalom megállapítható legyen. Ennek a ténynek egyetlen következménye lehetett volna, hogy az elsőfokú bíróság nem állapítja meg II. r. vádlott bűnösségét a bűnpártolás és az orgazdaság büntetében. A II. tényállási pont esetében nem vitatta a megállapított tényállást, enyhítésre tett indítványt azzal, hogy az orgazdaság és a bűnpártolás büntette miatti vád alól a másodfokú bíróság II. r. vádlottat mentse fel.

Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

A II. r. vádlott az utolsó szó jogán nem kívánt semmit mondani.

A védelmi fellebbezés részben megalapozott.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslatok folytán bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását. Ennek eredményeként megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást.

Az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást folytatott le, a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából a számára elérhető releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte, tényből tényre is helyesen következtetett.

II. r. vádlott által felvetett eljárási kifogások teljes mértékben megalapozatlanok voltak. Az ügy nyomozati szakában azért nem voltak szembesítések, mert az ismertté vált külföldi állampolgárságú személyek meghallgatására jogsegély keretében más államban került sor, így nem volt mód szembesítési eljárás lefolytatására, illetőleg nagyobb számú külföldi -több esetben tengerentúli - állampolgár esetében még a jogsegély keretében sem állt rendelkezésre tanúvallomásuk.

Az akkor még gyanúsítottként kihallgatott II. r. vádlott esetében a gyanúsítás szövege megfelelt a jogszabályi előírásoknak, míg az iratismertetésről II. r. vádlottat szabályszerűen értesítették, ahol nem jelent meg.

Az ügyfelderítési kötelezettségének teljes mértékben eleget tett a Fővárosi Törvényszék, e körben még olyan feladatokat is elvégzett, amely a jogszabályok értelmében nem az elsőfokú bíróság kötelezettsége (több kérdést intézett a tanúként megjelent 1.tanúhoz, amely a nyomozati iratok közt elfekvő „névtelen levélben” szereplő személyekkel volt kapcsolatos, és a tanú által közölt adatok alapján a bűncselekmények ismeretlenül maradt további magyarországi köre is körvonalazódni látszott, azonban törvényes vád hiányában az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást ebbe az irányba nem folytatta a továbbiakban).

Mindezekkel összhangban azt is megállapítja a Fővárosi Ítéltábla, hogy a rendelkezésre álló és az eljárás anyagává tett nyomozati iratok alapján látható, hogy a nyomozóhatóság a nyomozati eljárást alaposabban is lefolytathatta volna és éppen a nyomozati eljárás hiányosságai vezettek ahhoz, hogy a vádlottak terhére megállapítható/megállapított bűncselekmények minősítése az eljárás során több ízben is módosult.

Ebben a körben észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság az ítélelhozatalt megelőzően nem tett eleget a Be. 321. § (1) bekezdésében foglaltaknak.

A hatályos Be. 270. § és 275. § valamint a 321. § (4) bekezdése a bíróság feladatává teszi, hogy az előkészítő szakasztól kezdődően az ügydöntő határozat meghozataláig vizsgálja, hogy a vád tárgyává tett cselekmény a vádirati minősítéstől eltérően hogyan minősülhet. E körben a II. és III. kerületi Bíróság 7.B.III.1237/2009/13. számú - 2010. január 7. napján kelt és 2010. január 22. napján jogerős - végzésével a Be. 270. § (1) bekezdése alapján megállapította, hogy a vád tárgyává tett cselekmény a vádtól eltérően pénzmosás büntettének is minősülhet. Ezt követően pedig az elsőfokú bíróság a Be. 268. § (1) bekezdése alapján eljárva bizonyítási eszközök felkutatása végett megkereste az ügyészt. Ennek keretében a Fővárosi Főügyészség mindkét vádlottat érintően módosította a vádirati tényállást és minősítést.

Ugyanakkor a Be. 321. § (4) bekezdés értelmében az ügydöntő határozat meghozataláig még a tanácsülésen is biztosítja a bíróság számára a vádtól eltérő minősítés megállapíthatóságát.

A hatályos Be. ezzel kapcsolatban előírja, hogy az ügyész, a vádlott, a védő meghallgatása a tárgyalás elnapolásáról kötelező, amely indítvány azonban a bíróságot nem köti. Az iratokból megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a vádtól eltérő minősítést lehetőségét nem állapította meg és ennek megfelelően e körben nem nyilatkoztatta az eljárás résztvevőit. Ugyanakkor ez relatív eljárási szabálysértés, amelynek az ítélethozatalra nem volt lényeges kihatása.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítási anyagot értékelési körébe vonva, a bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve mérlegelte, és e tevékenységről számot is adott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a II. r. vádlott gyanúsítottai beismerő vallomására alapította és megindokolta, hogy II. r. vádlott beismerő vallomását mely további bizonyítékok támasztották alá. II. r. vádlott beismerő vallomása alapján - melyet a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alátámasztottak - megállapítható, hogy azzal a ténnyel egyértelműen tisztában volt, hogy bűncselekmény elkövetésében működik közre, ugyanakkor a további elkövetőkről, magáról a cselekményről csak homályos ismeretekkel rendelkezett. Ezek az ismeretek pedig kizárólag az I. r. vádlottól származtak, hasonlóan a konkrét cselekmény elkövetésére való felhíváshoz. Helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a két vádlott korábban is ismerte egymást, okirati bizonyíték áll ezzel kapcsolatban rendelkezésre. A II. r. vádlott valamennyi töredékes információja forrásául mindvégig következetesen I. r. vádlottat jelölte meg és a vallomásában szereplő ezen információkat az eljárás során beszerzett és megvizsgált bizonyítékok alátámasztották, mind az 1. pénzintézetben, mind a 2. pénzintézetben történetekkel kapcsolatban.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján egyértelmű következtetés vonható arra is, hogy ismeretlenül maradt személy(ek) 1. tanú közvetlen környezetéből juttattak el olyan információkat, amelyeket a bűncselekmények elkövetése során felhasználtak mind személyi okmányai meghamisítása mind cége bankszámlájának adataival

történő visszaélés során. A bizonyítékok alapján az a következtetés is levonható, hogy a két vádlottnak Magyarországon további büntársa(i) voltak, hiszen a bankból felvett pénzt I. r. vádlott ismeretlenül maradt személynek továbbadta (e személyt egyik alkalommal II. r. vádlott is látta), valamint a bankfiókban történtek - II. r. vádlott vallomásaival összhangban - is felvetnek további kérdéseket.

Visszatérve I. r. vádlott szerepére, II. r. vádlottnak a másodfokú eljárásban becsatolt írásbeli beadványában sem szerepel semmiféle arra vonatkozó adat, hogy a bűncselekmények elkövetése során társa ne I. r. vádlott lett volna. Több ponton is sérelmezett korábbi eljárási kifogásai kapcsán sem tett arról említést, hogy e körben tett előadása ne felelnek meg a valóságnak.

A II. r. vádlott vallomása szerint I. r. vádlott volt az a személy, aki közvetített közte és a számára is ismeretlenül maradt további elkövető(k) között. II. r. vádlott pedig az I. r. vádlottól kapott hamis okiratokkal és I. r. vádlott utasításának megfelelően olyan devizaszámlát nyitott, amelyhez internetes banki hozzáférés is biztosított volt, lehetővé téve, hogy minden számlamozgást és tranzakciót ismeretlenül maradt társa(i) figyelemmel kísérhessenek. Ennek pedig egyértelműen megfeleltethető, hogy az ismeretlenül maradt társa(i) I. r. vádlott közvetítésével II. r. vádlottat akkor küldték a bankfiókba, amikor a számlán már jelentősebb USD halmozódott fel. (I. tényállási pont)

A 3. társaság ...-i fiókjában történt számlanyitás szintén I. r. vádlott felhívása szerint történt, majd I. r. vádlott felhívásának megfelelően az általa megadott összegre kísérelte meg II. r. vádlott a 1. társaság bankszámlájáról történő pénztutalást. A bizonyítási eljárás eredménye pedig azt igazolta a céges bankszámlán rendelkezésre állt volna ilyen nagyságrendű pénz és kizárólag a banki alkalmazott figyelmességén múlt az összeg átutalásának megghiúsulása.

Az elsőfokú bíróság valamennyi rendelkezésére álló bizonyítékot megvizsgált és értékelési körébe vont, a bizonyítékokat irathűen rögzítette, egyenként és összességében és összességében is értékelte mérlegelte, tényből tényre is helyesen következtetett. A megállapított tényállás döntően mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, néhány részletében azonban azt a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontja alapján a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján az alábbiakkal helyesbítette és egészítette ki:

- Az ítéleti tényállás 8. oldal 1. bekezdésének második sorából törli az ismeretlen helyen, ismeretlen személy által mondatrészt, figyelemmel arra, hogy pontosan megállapítható és a tényállás is ezt tartalmazza a hamis okiratok I. r. vádlottól kerültek II. r. vádlotthoz, míg az - a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján - nem állapítható meg, hogy a hamis okiratokat I. r. vádlott maga készítette, avagy ismeretlen személlyel/személyekkel készítette el.

- Az ítéleti tényállás 10. oldal 2. bekezdését azzal pontosítja, hogy **2006.** év november hó 2. napja után készítették el az ismeretlen elkövető(k), figyelemmel

arra, hogy a weblapon közöltek alapján történt a megrendelés és a pénzek utalása a bankszámlára, az nyilvánvalóan csak a bankszámla 2006. november 2. napján történt megnyitása és a bankszámlaszám ismeretében történhetett meg.

- Az így kiegészített 10. oldal 2. bekezdését átemeli az ítéleti tényállás 8. oldal 3. bekezdéseként.

- Az ítéleti tényállás 10. oldalán és 11. oldalán lévő táblázatot a tényállásból mellőzi.

Az így kiegészített, helyesbített tényállás minden vonatkozásban megalapozott és miután az elsőfokú bíróság eleget tett a törvényben írt indokolási kötelezettségének, ezért az irányadó volt a fellebbezési eljárásban.

Okszerű a vádlottak bűnösségére vont következtetés, de a cselekmények minősítése nem mindenben felel meg a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

A vádlottaknak a I. tényállási pontban rögzített cselekvőségével kapcsolatba tényként volt megállapítható és az elsőfokú bíróság ítéleti tényállása is ezt tartalmazza, hogy I. r. vádlott rábírására II. r. vádlott hamis személyazonossággal bankszámlát nyitott és a bankszámlára olyan pénz érkezésére/átutalására számítottak, ami őket nem illette meg (ítéleti tényállás 7. oldal 7. bekezdés). Az is teljesen egyértelmű, hogy a sértettek abban a tudatban utalták át a pénzt a megadott bankszámlára, hogy az a bankszámla az azt megnyitó személy, azaz 1. tanú bankszámlája, miközben a jogosult nem 1. tanú hanem II. r. vádlott volt. Az is egyértelmű a tényállás alapján, hogy I. és II. r. vádlott nem önálló az ismeretlenül maradt személyektől elkülönülő bűncselekményt valósított meg, a hamis személyazonossággal történt számlanyitást, a megadható, hamis személyi identitású bankszámlaszám léte teremtette meg a feltételét annak, hogy valaki(k) arra vegyék rá a sértetteket, hogy a számlaszámra pénzt utaljanak, az utalásnál a megjegyzés rovatban pedig szerepelt az eBay-en történt gépkocsi vásárlás. Ezt egyértelműen alátámasztja, hogy a számlanyitást - 2006. november 2. - követően első alkalommal 2006. december 4-én érkezett pénz a megadott bankszámlára. A sértettek szándéka pedig nyilvánvalóan nem az volt, hogy a magát 1. tanú kiadó II. r. vádlottat juttassák a bankszámlára utalt pénzhez. Ugyanakkor a megtévesztett sértettektől érkező pénzekhez való hozzájutás módja az volt, hogy a bankszámlán megjelenő pénzeket II. r. vádlott felvette és I. r. vádlott közvetítésével eljuttatta a II. r. vádlott előtt is ismeretlenül maradt bűntársaknak, míg ezen tevékenységért mindkét vádlott alkalmankénti díjazásban részesült.

A vádlottak által megvalósított elkövetői megatartást - jogtalan haszonszerzés végett (I. és II. r. vádlott pénzt kapott és együttesen további milliós összegű kifizetést remélt) mást tévedésbe ejt (hamis számlanyitással a sértettek vagyoni viszonyaikat érintő rendelkezése nem II. r. vádlott pénzhez juttatását célozta) és ezzel kárt okoz - egyértelműen csalás bűntetteként kell minősíteni az elkövetési értékhez és a sértettek számához igazodóan, amelyet I. r. vádlott felbujtóként, II. r.

vádlott tettesként - miután az ismeretlen személyek pontos tevékenysége nem igazolt - követett el.

Az elsőfokú bíróság okfejtése az orgazdaság büntetteként és bűnpártolás büntettekénti minősítést illetően téves. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján rögzítette, hogy a hamis weblap elkészítésével kik voltak azok a felderített sértettek, akik abban a téves feltevésben utaltak a megadott számlaszámra pénzt, hogy ellenszolgáltatásként a liciten elnyert gépkocsit megvásárolták. Esetükben egyértelműen beazonosítható, hogy milyen típusú csalási cselekménynek lettek az áldozatai, amely cselekményben a hamis bankszámlaszám I. és II. r. vádlott tevőlegessége folytán jött létre. Azonban nincs arra utaló bizonyíték - a többi sértett sérelmére megvalósított cselekményhez hasonlóan -, hogy akár I. r., akár II. r. vádlott tisztában lett volna azzal, hogy e sértettek tekintetében ez volt a pénzszerzés módja, arra vonatkozóan sincs adat, hogy a számlához kapcsolódó hamis weblap létezését egyáltalán ismerték volna. Bár a bizonyítási eljárás ezzel kapcsolatban egyértelműen igazolta a hamis tranzakciók megtörténtét, azonban arra vonatkozóan nincs bizonyíték, hogy vádlottak ennek tudatában voltak.

Az elsőfokú bíróság azonban a bizonyítási eljárás eredményeképpen megállapított tények alapján jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottak által elkövetett bűncselekmények egy része amiatt vagyon elleni bűncselekmény (orgazdaság), mert cselekvőségük a megállapítható alapbűncselekményhez - csaláshoz - kapcsolódik, függetlenül attól, hogy vádlottak tudattartama mire terjedt ki, míg cselekvőségük a továbbiakban igazságszolgáltatási bűncselekményt - bűnpártolást - valósított meg.

Elkerülte azonban az elsőfokú bíróság figyelmét, hogy a bűnpártolás az utólagos bűnkapcsolat egyik fajtája csak abban az esetben állapítható meg, ha a bűnpártoló a bűncselekmény elkövetőjével az elkövetés előtt nem egyezett meg, azaz a bűnpártoló nem tud a korábban végrehajtott bűncselekményről, csak annak befejezését követően kezdi meg önálló tényállást megvalósító cselekvőségét.

Jelen tényállásban rögzített bűncselekmény azonban úgy indult, hogy I. r. vádlott felbujtása szerint II. r. vádlott hamis bankszámlát nyitott, azaz közvetett módon, de az adott bűncselekmény elkövetésében ismeretlenül maradt társaival I. r. vádlott közvetítői tevékenysége folytán megállapodott. Mégpedig I. és II. r. vádlott tudata a közöltek alapján átfogta azt aényt is, hogy csalási cselekményben működnek közre, hiszen hamis személyi okmányokkal II. r. vádlott magát más személynek kiadva bankszámlát nyit, amelynek egyetlen célja lehet, hogy arra a számlára ismeretlen eredetű pénz érkezhessen, mégpedig olyan pénz, melyet nem a magát 1. tanúnak megnevező II. r. vádlottnak szántak. Erre utal II. r. vádlott azon vallomásrésze is „I. r. vádlott arra gondolt, hogy ez nem ilyen formában csalás, hanem arra gondolt, hogy ez valami pénzmosás a szerbeknek.” Azaz a vádlottak tisztában voltak azzal, hogy bűncselekményben működnek közre, tevékenységük teremti meg a pénz megjeleníthetőségét a bankszámlán, majd annak felvételét,

amely egyértelműen csalárd magatartás. Ugyanakkor abból a tényből, hogy internetes banki hozzáférést is igényelt a II. r. vádlott, amelyet nem ő használt, azzal is tisztában kellett lennie társával együtt, erre azért van szükség, hogy - devizaszámláról lévén szó - a külföldi fizetőeszköz számlán való megjelenése/felvehetősége ellenőrizhető legyen.

Figyelemmel arra, hogy I. r. vádlottól arról is tudomással bírt II. r. vádlott, hogy 7 alkalommal a tengerentúlról érkezik a pénz egy „ügyvédnek” azzal is tisztában voltak mindketten, hogy bárkitől érkezik a pénz, azt nem II. r. vádlottnak szánta, a számukra ismeretlenül maradt sértettek annak tudatában utalták a pénzt, hogy az 1. tanú bankszámlájára érkezik, a vádlottak tudták, hogy a bankszámla felhasználásával kapcsolatos csalási cselekményben vesznek részt.

A csalási cselekmény csak szándékosan valósítható meg, a törvényi tényállás a célzatot is tartalmazza, ezért a büntetőjogi felelősség szempontjából csak az egyenes szándék a releváns a jogtalan haszonszerzési célzat tekintetében, míg a károkozás, mint eredmény tekintetében a szándék eshetőleges is lehet.

I. és II. r. vádlott - amikor anyagi előnyért arra vállalkozott, hogy II. r. vádlott magát más személynek kiadva devizaszámlát nyit és a nevére, számlájára átutalt pénzt felveszi és továbbítja, tisztában volt azzal, hogy tevékenységük folytán más személyek olyan vagyoni rendelkezést tesznek, amelynek folytán őket kár éri. Az elkövetés körülményeiből csak ez a következtetés volt levonható. Ha és amennyiben II. r. vádlottnak más személyt az őt valamilyen bűncselekményhez kapcsolódóan rendelkezésre álló pénz felvételében kellett volna helyettesíteni, fel sem vetődhetett volna a rövid időn belüli, többszöri pénzfelvétel, a számlamozgást követő internetes hozzáférés lehetőségének biztosítása, az alkalmakhoz kapcsolódó mindkét vádlottat megillető „díjazással” együtt. E körülményekből egyértelműen következik a részletek pontosabb ismerete nélkül a csalási cselekményben való célzatos közreműködés tudata, a károkozásra irányuló eshetőleges szándék.

Az I. tényállási pont esetében a sértettek számához igazodóan az elkövetés idején hatályos Btk. 138/A. § (1) bekezdés c) pontja szerint terheltek cselekményei közül 2 rb. jelentős kárt okozó, - kettő millió forintot meghaladja és az ötven millió forintot nem haladja meg - amely cselekményt üzletszerűen követtel el, ennek megfelelően cselekményük 2 rb., a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző és az (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel (6) bekezdés b) pont szerint minősülő jelentős kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás büntettét, valamint 43 rb. - a Btk. 138/A. § (1) bekezdés b) pontja szerint terheltek cselekményei 200.000,-Ft-ot meghaladja 2 millió forintot nem éri el - a Btk. 318. § (1) bekezdésbe ütköző és a (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel az (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő nagyobb kárt okozó üzletszerűen elkövetett csalás büntettét valósította meg.

A II. tényállási pont esetében a vagyon elleni bűncselekmény minősítése megfelelő, és a vádlottak e pontban tanúsított magatartása megerősíti a vád I. pontjában foglalt cselekménnyel kapcsolatos tudattartamukat is.

A közbizalom elleni bűncselekmények esetében elkerülte az elsőfokú bíróság figyelmét, hogy csupán egy közokirat - a személyi igazolvány - elkészítéséhez adott át II. r. vádlott egy alkalommal fényképet az I. r. vádlottnak és ennek felhasználásával készült el a hamis közokirat, majd II. r. vádlott ugyanazokat a hamis közokiratokat használta fel mindkét bankszámla megnyitásakor. Ennek megfelelően az 1/2000. Büntető Jogegységi határozatban foglaltak szerint a hamis személyi igazolvány készítésével kapcsolatban abban mindketten tevőlegesen részt vettek egy alkalommal, majd az elkészített hamis közokiratokat II. r. vádlott többször használta fel I. r. vádlott felbujtása szerint, ennek megfelelően a közbizalom elleni bűncselekmények helyes minősítése I. r. vádlott esetében 2 rb., a Btk. 274. § (1) bekezdés b) pontja szerinti, melyet felbujtóként követett el, míg a Btk. 274. § (1) bekezdés a) pontja szerinti közokirat-hamisítás esetében a folytatólagos elkövetés nem állapítható meg a fényképpel ellátott hamis közokirat egyszeri elkészítésére.

A II. r. vádlott esetében ugyanezen okból kellett mellőzni az 1 rb. a Btk. 274. § (1) bekezdés a) pont szerint minősülő közokirat hamisítás esetében a folytatólagos elkövetést.

Az elsőfokú ítélet további rendelkezései törvényesek.

A büntetés kiszabása körében figyelembe veendő körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen sorolta fel. Enyhítő körülményként a vádlottak javára értékelhető még a további időmúlás.

Figyelemmel a vádlottak terhére megállapított vagyon elleni bűncselekmény közül a súlyosabban minősülő 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, a halmazati szabályok alkalmazásával a vádlottakkal szemben 2 évtől 12 évig terjedő szabadságvesztés büntetés kiszabására kerülhet sor. Ennek figyelembevételével a másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés arányban áll az elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyával és az értékelt bűnösségi körülményekkel, annak enyhítése nem indokolt.

A Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján változtatta meg, az egyéb - törvényes - rendelkezéseit pedig a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A bűnügyi költség viselésével kapcsolatban az ítéltábla a Be. 381. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2013. év március hó 5. napján

. Rédei Géza s.k.. Vincze Piroska s.k.. Mató Ágnes s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2.B.282/2012/21. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.332/2012/14. számú ítélete folytán 2012. év március hó 5. napján I. r. és II. r. vádlottal szemben jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2013. év március hó 5. napján

. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: